

Sadržaj

Laž ili prilagođavanje
istine?

Djeca su uvijek iskrena!

Djeca uvijek govore istinu!

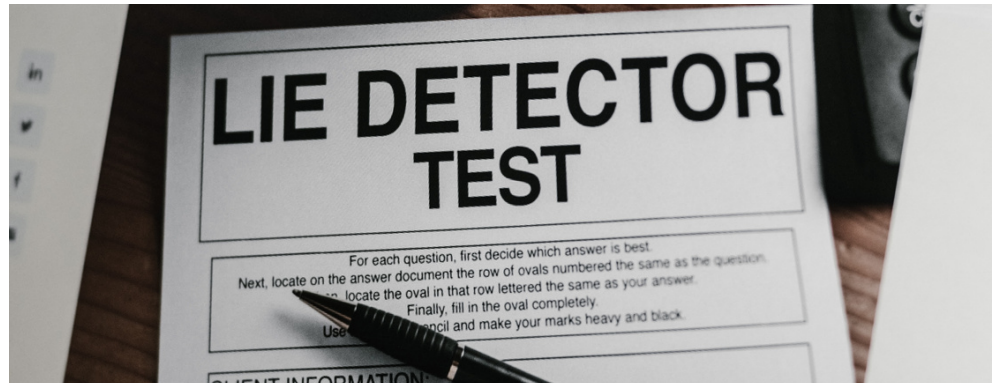
Djeca ne lažu!

I odrasli žele pripadati

Neistina odraslih posebno boli!
Boli i onoga tko ju izgovara kao
i onoga koji ju sluša! Jedan je
povrijeđen jer ju sluša, a drugi
jer ju izgovara!

Razumjeti obje strane vrlo je
teško, ne i nemoguće!

Graditi odnos dalje možemo
samo kad nam je izrazito stalo
- polako, postepeno i s
uvažavanjem i strpljenjem!

Laž ili
prikrivanje/prilagođavanje
istine

Jednom prigodom u vrtiću obračala sam
se majci djeteta iz skupine: "Ma, ne bih ja
to nazvala laži, on je na taj način prilagodio
istinu kako njemu odgovara!"

Majka: "Teta Daria, zovite vi to kako hoćete,
to je laž i ja to zovem laž i ne smijete to
raditi!"

To bi bila reakcija većine roditelja u kojoj
nije ništa pogrešno - svatko bi volio da
njegovu dijete govori samo istinu.

Laž je svjesno govorenje neistine s ciljem
obmane sugovornika! Laž je nešto loše!
Prilagođena istina je nešto drugo!

Krenimo od djetinjstva! Kad, kako i zašto
djeca počnu govoriti i stvari koje nisu
istina? - Vrlo rano ako su snalažljiva (ne
zločesta, ne manipulatori, ne zlonamjerna!)
Postavila sam pitanje o dječjim neistinama
na društvenim mrežama i većina je
odgovorila kako djeca ne govore istinu
zbog straha od odraslih! Ima tu istine!

Djeca imaju temeljnu potrebu pripadati i
svidjeti se prvenstveno roditeljima i
udovoljiti njihovoj volji i upotpuniti njihovu
sliku o idealnom djetetu! Djeca se boje da
će razočarati roditelje, da im se neće više
svidati, da ih roditelji više neće voljeti, da će
roditelji biti ljuti, da će ih kazniti, držati im
prodike, zabraniti im nešto... Najviše se
boje da će povrijediti roditelje i da će
izgubiti osjećaj pripadnosti! To su temeljni
razlozi zbog kojih djeca počnu
prilagođavati istinu ušima slušača i očima
gledaoca!

Što je s odraslima? Tu već imamo širok
spektar! Imamo one koji lažu (svjesno i
nesvjesno), a i one koji prilagođavaju istinu!
Moram priznati da mi je to grozno! Jako
ne volim kad mi netko ne govori istinu jer
mislim da se poigrava mnome i to me
povrjeđuje!

Sagledajmo to s druge strane - strane
razumijevanja te osobe! Povucimo
paralelu s djetetom koje želi pripadati!
Tako je i s tom osobom - želi pripadati,
želi se svidjeti, želi udovoljiti, ne želi
povrijediti sugovornika! I ono najteže -
osoba se možda ne osjeća dobro ni
ugodno u svojoj pravoj istini! Svi mi
imamo te neke svoje istine koje čuvamo
za sebe jer nam je neugodno, jer nas je
sram, jer čine da se osjećamo manje
vrijednima.... Imam ih i ja... I nije lako s
njima, posebno kad teme razgovora
krenu u tom smjeru.... Možemo li onda za
takve situacije reći da su laži ili
prilagođavanje istine? Te situacije koje su
i kod nas i kod djece uvjetovane strahom
od odbijanja, osude, ljutnje,
neprihvatanja....

**Što možemo učiniti u odnosu s
djetetom koje prilagođava istinu?**

Vrlo je teško ne reagirati na prilagođenu
istinu! Koliko god bismo htjeli ostati
smireni i povezani, istovremeno želimo
djetetu svim silama objasniti koliko je to
loše i kako treba imati povjerenja u nas!
Ne treba! Da, dijete ne treba imati
povjerenja, mi ga moramo zadobiti
svojim ponašanjem i postupcima!
Naravno da se nećemo oglušiti na
prilagođenu istinu i praviti se kako je sve
u redu!

Saslušajmo dijete! Kad ustanovimo da
govori neistinu, postavljajmo poticajna
pitanja, ispričajmo priču s kojom se može
poistovjetiti i reći nam pravu istinu!
Nakon što dijete kaže pravu istinu,
nemojmo likovati i držati prodike!
Pohvalimo priznanje i s odmakom
vremena (pa čak i par dana) povedimo
razgovor kako bi dijete osvijestilo da nam
može vjerovati i da je svaka istina bolja
od najljepše neistine!

Svojim burnim, ishitrenim i intenzivnim
reakcijama na prilagođenu istinu
udaljavamo se od djeteta i potičemo još
više prilagođenih istina!